

ANGELČEK

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 5.

Ljubljana, 1. maja 1912.

XX. tečaj.

Zvečer.

7. Solnčni zahod.

Kako lepo,
kako mehko
oblaki beli
plovejo
po sinjem nebu
na zaton;
tako ljubo,
tako rahlo
ovčice mi
domu gredo,
ko vabi jih
večerni zvon...

Pred njimi solnce,
njih pastir,
tja h goram
plove venomer,
za zemljo bliža
se večer...
Le malo, glej,
še solnčna obla
izmed vej
svetlika se —
in trese se,
kot trese
trepetlika se...

Zdaj, zdaj za gore
pala bo,
se v morju tam
kopala bo,
čistejša jutri
vstala bo
in novo moč,
ko prejde noč,
po svetu
razposlala bo...

J. G.

